

No somriuries així

Senties abans d'hora el dolor insospitat, el vertigen

Foto: Pedro Ribeiro Simões

Cinc dies abans d'un dels naufragis, aquesta cançó t'apuntava amb precisió al centre mateix del cos i te l'encertava. Ploraves a raig al primer acord, i fins que s'acabava, i encara una estona més. No entenies el curtcircuit, però havies començat a aprendre a no fer-te aquesta mena de preguntes. Després pensaries que eres una mica bruixa. Que en algun tel ocult senties abans d'hora el dolor insospitat, el vertigen, la sorpresa paralitzant, l'absència incongruent de les mateixes llàgrimes que els mesos següents et consumirien el cos sense que te n'adonessis.

És clar que vas pensar que no ho suportaries. Que tornaria sempre aquella cremor al pit, com una condemna. Que no te'n desempallegaries mai. Com el dia que, escampat el teu secret, els passadissos de l'escola s'ompliren de menyspreus i xiuxiuejos malèvols. També aquell dia vas pensar que no ho suportaries. I ja ho veus. Encara sort: és perquè vas esqueixar-te aquell dia, i tots els altres, que avui pots somriure així.

* Text publicat al blog *La vida té vida pròpia* (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com.es/>) .

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=ELEGrRDM9gM>